

**ΘΕΜΑ : Παρατηρήσεις σχετικά με το ενημερωτικό σημείωμα
για την αναστολή της ποινής**

Η κριτική που διατυπώνεται κατά των μεταρρυθμίσεων του άρθρου 99 ΠΚ που επέφεραν διαδοχικά οι ν. 2207/94 και 2479/97 είναι αβάσιμη. Σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες (λ.χ. Γερμανία) μπορεί να χορηγηθεί αναστολή της ποινής, εφόσον το δικαστήριο εκτιμά ότι η εκτέλεση της ποινής δεν είναι αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την εκτέλεση νέων αξιόποινων πράξεων ανεξάρτητα από το μέγεθος προηγούμενης καταδίκης του καταδικασμένου. Με το ν. 2207/94 κατέστη για πρώτη φορά σε μας δυνατή η χορήγηση της αναστολής στον καταδικασμένο, αν δεν έχει καταδικαστεί παλαιότερα σε ποινή στέρησης της ελευθερίας μεγαλύτερη του ενός μηνός.

Ο Άρειος Πάγος ερμήνευσε ωστόσο εσφαλμένα τη διάταξη (ΑΠ 1029/95), θεωρώντας ότι αρκεί το σύνολο των προηγούμενων καταδικών να υπερβαίνουν τον ένα μήνα (π.χ. μία καταδίκη των 20 ημερών και μία καταδίκη των 15 ημερών) και δεν είναι απαραίτητο να έχει προηγηθεί καταδίκη μεγαλύτερη του ενός μηνός.

Με το άρθρο 2 παρ. 3 του ν. 2479/97 αντιμετωπίζεται η κατάσταση που διαμορφώθηκε με την ενλόγω απόφαση του Αρείου Πάγου. Έτσι υιοθετείται η ερμηνεία του ανωτάτου δικαστηρίου, ορίζεται όμως ότι είναι δυνατή η χορήγηση της αναστολής, όταν η προηγούμενη ή οι προηγούμενες καταδίκες δεν υπερβαίνουν τους έξι μήνες (το αρχικό σχέδιο νόμου προέβλεπε τρεις μήνες). Θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι το δικαστήριο μπορεί και στην περίπτωση αυτή να μη χορηγήσει αναστολή, αν κρίνει με ειδική αιτιολογία ότι η εκτέλεση της ποινής είναι αναγκαία για την αποτροπή νέων αξιόποινων πράξεων.

Κατ' αυτόν τον τρόπο αποτυπώνεται με μεγαλύτερη συνέπεια η ιδέα της ειδικής πρόληψης που συνιστά το θεωρητικό υπόβαθρο του θεσμού της αναστολής της ποινής. Τούτο φαίνεται πάντως να παραγνωρίζεται στο σχετικό ενημερωτικό σημείωμα, στο οποίο αναγνωρίζεται αποκλειστικά προτεραιότητα στην άσκηση αντεγκληματικής πολιτικής με δημοσιονομικά κριτήρια.

Αθήνα, 4 Ιουλίου 1997